

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. února 2014, č. j. OSZ-141178-22/M-To-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. dubna 2015, č. j. 2 Ad 26/2014 - 44,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ 141178-12/D-Pc-2013 ze dne 2. prosince 2013 byl žalobci, bývalému příslušníku Policie České republiky, přiznán od 4. prosince 2013 starobní důchod celkem 13 546 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce námitky, jež však byly v návětí uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. února 2014 zamítnuty. Žalobce neuspěl ani se svou žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. dubna 2015, č. j. 2 Ad 26/2014 - 44, jenž má být nyní ke kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) přezkoumán Nejvyšším správním soudem.

[2] Podstatou námitek, žalobních bodů i kasačních námitek je přesvědčení stěžovatele, že při výpočtu starobního důchodu, resp. při stanovení ročních vyměřovacích základů za roky 2007, 2008 a 2009 měl žalovaný zohlednit i příjem za službu přesčas, přesněji řečeno „příjem a nároky odvíjející se od služebního příjmu za službu přesčas do rozsahu 150 hodin, nařízenou

v rozporu se zákonem“, jak jej označuje. Tento příjem mu v daném období vyplacen nebyl, protože stěžovatel vedl se služebními orgány od roku 2010 spor o to, jestli má na něj nárok. Ve svém sporu nakonec byl úspěšný, takže mu byl sporný příjem za službu přesčas nakonec vyplacen jednorázově jakožto doplatek služebního příjmu v srpnu 2014 (na základě rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje č. j. ŘKŘ-4654/2014 ze dne 18. srpna 2014).

[3] S odkazy na § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a na § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, žalovaný odmítl při stanovení ročních vyměřovacích základů za roky 2007, 2008 a 2009 zohlednit příjem za službu přesčas. Podle žalovaného bylo pojistné z doplatku služebního příjmu za léta 2007 až 2009 odvedeno až v srpnu roku 2014, je tedy vyměřovacím základem za tento měsíc; zpětně jej do vyměřovacích základů za léta 2007 až 2009 zahrnout nelze. K týmž závěrům dospěl krajský soud, který poukázal na skutečnost, že žalobci byl přiznán starobní důchod od 4. prosince 2013, přičemž inkriminovaný doplatek služebního příjmu byl žalobci přiznán až rozhodnutím ze dne 18. srpna 2014. Neshledal důvodnou ani námitku nesprávnosti a neúplnosti evidenčních listů důchodového pojištění za léta 2007 až 2009, z nichž žalovaný vycházel, neboť nemohly zohledňovat doplatek služebního příjmu, který byl zúčtován teprve v roce 2014. Za nedůvodnou označil i námitku, že žalovaný měl přerušit řízení o žádosti o starobní důchod. Podle krajského soudu to stěžovatel jednak nenavrhl, jednak by k tomu ani nebyl důvod, protože teprve poté, co byl stěžovateli starobní důchod přiznán, došlo k přiznání doplatku služebního příjmu. „Okolnost, že je vedeno dlouhodobě řízení ohledně nároku žalobce na doplacení služebního příjmu a nároků ... za službu přesčas ..., nelze při výměru důchodu zohlednit, neboť rozhodná je pouze skutečnost, kdy byl tento příjem žalobce zúčtován“, uzavřel krajský soud.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojil stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel uvedl, že jeho služební poměr skončil propuštěním na jeho žádost dne 3. prosince 2009, přičemž již touto žádostí se domáhal doplatku služebního příjmu za léta 2007 až 2009. Rekapituloval průběh sporu o doplatek, včetně rozhodnutí správních soudů i Nejvyššího správního soudu, z čehož dovozuje povědomí žalovaného o tom, že Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje (dále jen „krajské ředitelství“) porušovalo při nařizování služby přesčas a při jejím proplácení, resp. neproplácení zákon, resp. že jde o období, v nichž je výše vyměřovacích základů sporná. Poukázal též na to, že krajské ředitelství i policejní presidium se při vyřizování jeho žádostí dopouštělo mimo jiné průtahů.

[6] Stěžovatel dále namítl, že Ministerstvo vnitra, resp. jeho orgán sociálního zabezpečení, vydalo své rozhodnutí č. j. OSZ 141178-12/D-Pc-2013 ze dne 2. prosince 2013, aniž mu dalo možnost seznámit se předem se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu, resp. nebyl o této možnosti vyrozuměn v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. S touto žalobní námitkou se krajský soud nevypořádal, proto jeho rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; jde přitom o vadu řízení před správním orgánem, takže již krajský soud měl z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel též ohledně právního názoru soudu o nemožnosti zohlednit doplatek služebního příjmu, který označuje za nesrozumitelný a nelogický. Poukázal na dopis krajského ředitelství ze dne 5. února 2015, ze kterého vyplývá,

pokračování

že hrubý příjem za doplacené období (2007-2009) činil celkem 93795 Kč a že „rok 2014 není pojištěnou dobou, jedná se pouze o dodatečně zúčtovaný příjem, započítaný do vyměřovacího základu“. Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal s jeho důkazními návrhy (aniž by ovšem stěžovatel uvedl s jakými).

[7] Stěžovatel konečně označil právní závěry krajského soudu za nesprávné. Poznamenal, že přiznáním doplatku služebního příjmu došlo k navýšení příjmů za léta 2007-2009; příjem v podobě doplatku služebního příjmu v roce 2014 není příjmem za rok 2014, nýbrž příjmem vztahujícím se k období let 2007 až 2009 a právě z takového příjmu měl být stěžovateli stanoven důchod. Stěžovatel poukázal na § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., se zdůrazněním slov „... by byly ...“, což umožňuje zahrnout i sporné příjmy v letech 2007 až 2009 do vyměřovacích základů. Ustavně konformní výklad těchto předpisů by měl vést k tomu, že by byl doplatek služebního příjmu zohledněn ve výši jeho starobního důchodu, zejména v kontextu soustavného protiprávního jednání žalované, resp. krajského ředitelství při nařizování přesčasů a skutečnosti, že z doplatku služebního příjmu byly srazeny i částky, které jsou určeny na důchod stěžovatele, jež se však nijak v jeho důchodu neprojeví. Byl to stát, kdo svým protiprávním jednáním poškodil stěžovatele a kdo nyní dodatečně ze svého protiprávního jednání profituje. Stěžovatel poznamenal, že podle ustálené judikatury je příjem za službu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem nutno zohlednit v odchodném a výsluhovém příspěvku, přitom obě dávky jsou považovány za dávky sociální. Stejně by mělo být nakládáno i se starobním důchodem.

[8] Stěžovatel na podporu svého tvrzení poukázal na to, že sám krajský soud přerušil řízení do skončení řízení o žádosti na vyplacení doplatku služebního příjmu, přitom jeho výsledek ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil; v kontextu přerušení řízení je tak napadený rozsudek pro stěžovatele překvapivým rozhodnutím. Za překvapivý a nesprávný označil též závěr o správnosti evidenčních listů; ty nemohou být označeny za správné v situaci, kdy krajské ředitelství již od roku 2007 postupovalo v rozporu se zákonem ohledně přesčasové služby.

[9] Za nesprávný stěžovatel považuje i závěr krajského soudu stran přerušení řízení; poukázal na to, že žalovaný mohl řízení přerušit sám, i bez návrhu, jak se v minulosti stalo ve věci výsluhového příspěvku. V této souvislosti citoval z přípisu krajského ředitelství ze dne 2. ledna 2014: „... nezůstane nic jiného, než odsloužené přesčasové hodiny do limitu 150 hodin za požadované období oprávněněm proplatit. Tím se však změní rozhodný měsíční příjem jak za kalendářní rok 2008, tak za kalendářní roky 2006, 2007, 2008 a to pro oba výsluhové nároky.“ Přitom v řízení o starobním důchodu žalovaný postupoval zcela opačně, v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

[10] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel setrvale uplatňuje tytéž námitky, odkázal proto na své vyjádření k žalobě. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu poukázal na § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. a doplnil, že nic nebránilo stěžovateli vyžádat si protokol o výpočtu dávky, což však neučinil. Uvedl též, že použité evidenční listy důchodového pojištění byly stěžovatelem podepsány, přičemž stěžovatel neprojevil nesouhlas s jejich obsahem, resp. nežádal zaměstnavatele o jejich opravu. Poznamenal dále, že podle § 18 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. končí rozhodné období kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu. „Pokud je tedy starobní důchod žalobce přiznán od 4. prosince 2013, ... je zřejmé, že rozhodné období pro hodnocení vyměřovacích základů žalobce končí rokem 2012.“ Žalovaný konečně uvedl, že nelze srovnávat řízení o starobním důchodu s řízením o výsluhovém příspěvku – to je řízením ve věcech služebního poměru podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, tzn. zcela jiným řízením z hlediska hmotného i procesního práva; přerušení tohoto řízení mělo na rozdíl od řízení o starobním důchodu své věcné opodstatnění; přerušení řízení o starobním důchodu by na jeho výsledek nemohlo mít vliv.

[11] Vyjádření žalovaného zaslal Nejvyšší správní soud stěžovateli na vědomí.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Podstatou kasační stížnosti je otázka, má-li se do výše starobního důchodu stěžovatele, resp. do vyměřovacích základů za léta 2007-2009, z nichž vychází výše procentní sazby starobního důchodu, promítnout doplatek služebního příjmu, jenž sice měl být v uvedeném období vyplácen, z důvodu spornosti však byl přiznán a zúčtován až v srpnu roku 2014, přitom starobní důchod byl stěžovateli přiznán již rozhodnutím ze dne 2. prosince 2013 s účinností od 4. prosince 2013, resp. rozhodnutím ze dne 18. února 2014 o námitkách, jež stěžovatel napadl správní žalobou.

[13] Na tuto otázku, avšak toliko na její první část, Nejvyšší správní soud odpovídá kladně a stěžovateli s poukazem na existující precedenci přisvědčuje, že do vyměřovacích základů se může doplatek služebního příjmu zpětně promítnout. Stanovisko žalované, resp. krajského soudu odpovídá dřívějším právním názorům, jež správní soudy zaujímaly k výkladu § 5 zákona č. 589/1992 Sb. (v tehdejší znění) ve spojení s § 16 zákona č. 155/1995 Sb. – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 14/2003 - 45 ze dne 16. března 2004 či rozsudek č. j. 5 Ads 60/2003 - 47 ze dne 17. května 2004. Právě posledně uvedený rozsudek však byl k ústavní stížnosti zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 348/04 ze dne 9. června 2005 (N 120/37 SbNU 525). Tehdy šlo o řešení otázky, zda bylo možné započít částku náhrady mzdy, která byla stěžovateli vyplacena až v souvislosti se skončením soudního řízení o neplatnost rozvázání jeho pracovního poměru, tj. rozpočítat ji na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru a zvýšit tak dodatečně jeho roční vyměřovací základy za roky 1998, 1999 a 2000 pro výpočet dávky důchodového pojištění. Krajský soud a Nejvyšší správní soud v dané věci dospěly nejprve k závěru, že náhrada mzdy se považuje za příjem v měsíci, ve kterém byla zúčtována, tj. v případě stěžovatele až v měsíci dubnu roku 2001, kdy byly odvedeny platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti; zpětné rozpočítání zúčtované částky náhrady mzdy na jednotlivé měsíce od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru nebylo dle jejich názoru možné, neboť to tehdejší zákonná ustanovení neumožňovala. Ústavní soud však opáčil, že „*dotčená ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. [§ 5 a § 6] a zákona č. 155/1995 Sb. zohledňují toliko modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno pojistné*“. Přitom lze podle Ústavního soudu z logiky věci dovodit, „*že i náhrada mzdy, ... vyplacená stěžovateli až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, je příjmem započítatelným do vyměřovacího základu ..., který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce a roky po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. Poskytnutí náhrady mzdy je totiž důsledkem nesplnění povinnosti ze strany zaměstnavatele přidělovat stěžovateli, trvajícím na tom, aby ho dále zaměstnával, práci podle pracovní smlouvy. Náhrada mzdy má v tomto případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzda. Tuto účast stěžovatele na důchodovém pojištění tedy lze promítnout do zápočtu doby pojištění. Z ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. navíc nelze ani dovodit, že by vylučovalo možnost zpětného rozúčtování příjmů, jež se zahrnují do vyměřovacího základu.*“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Ústavní soud k tomu dodal, že „*z ústavního hlediska je podstatné, že stát obdržel, byť opožděně, v souvislosti s náhradou mzdy platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ... Lze souhlasit s názorem stěžovatele, že by bylo absurdní a především nespravedlivé, aby se mu tento příjem v podobě vyplacené náhrady mzdy neprojevil v jeho osobním vyměřovacím základu pro výpočet starobního důchodu.*“

[14] Uvedený právní názor Ústavního soudu aplikoval Nejvyšší správní soud nejen ve věci, v níž byl nálezem Ústavního soudu kasačně vázán (rozsudek č. j. 5 Ads 60/2003 - 89 ze dne 17. srpna 2005), ale i v jiných obdobných věcech – viz např. rozsudek č. j. 6 Ads 34/2004 - 53 ze dne 28. června 2006. V rozsudku č. j. 6 Ads 149/2010 - 93 ze dne 20. dubna 2011

pokračování

pak obdobné právní závěry vyslovil i ve vztahu k nemocenskému pojištění. Zohlednil přitom, že v oblasti důchodového pojištění zákonodárce v reakci na zmíněný náleží Ústavního soudu upravil § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění v tom smyslu, že později zúčtovanou náhradu mzdy lze zahrnout do vyměřovacího základu pojištěnce v těch kalendářních měsících, za které náhrada mzdy náležela (novela provedená zákonem č. 24/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů), zatímco pro oblast nemocenského pojištění právní úprava této změny nedoznala. Přesto Nejvyšší správní soud tehdy dovodil, že i pro oblast nemocenského pojištění musí platit tytéž závěry, k jakým dospěl Ústavní soud ještě před zmíněnou novelou, neboť v obou případech jde o aplikaci a interpretaci § 5 zákona č. 589/1992 Sb., přitom „*z citovaného ustanovení ... nijak nevyplývá, že by pro zahrnutí příjmu do vyměřovacího základu byl určující moment jeho zúčtování zaměstnavatelem, řeší pouze otázku, který typ příjmů je třeba do vyměřovacího základu zahrnout*“. Nejvyšší správní soud k tomu tehdy poznamenal, že Česká správa sociálního zabezpečení na základě zmíněného náleží Ústavního soudu a novely provedené zákonem č. 24/2006 Sb. „*již několik let pro účely důchodového pojištění rozpočítává započítatelný příjem do vyměřovacího základu za jednotlivé kalendářní měsíce, po které byl se zaměstnancem neplatně rozvázáán pracovní poměr. Činí tak na základě zákona č. 589/1992 Sb., který upravuje jak pojistné na důchodové pojištění, tak pojistné na nemocenské pojištění, ve spojení s § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, avšak byla povinna tak činit i před legislativní změnou, která nezbytnost tohoto postupu zavedla výslovně v § 16 odst. 3, a to na základě citované judikatury*“, tj. na základě zmíněného náleží Ústavního soudu a na něj navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu.

[15] V nyní posuzované věci nerozhoduje o starobním důchodu stěžovatele Česká správa sociálního zabezpečení, nýbrž žalované Ministerstvo vnitra jako zvláštní orgán sociálního zabezpečení [§ 3 odst. 3 písm. d), § 9 odst. 1 písm. b), § 9 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.], postupuje však podle stejných hmotněprávních i procesněprávních předpisů. K odlišnostem proto není žádný prostor. Situace stěžovatele je podobná; příjem, resp. jeho část, na kterou měl nárok, mu pro spornost tohoto nároku byl přiznán a vyplacen až několik let po období, k němuž se vztahoval, poté, co stěžovatel svůj nárok prosadil pořadem práva v řízeních před soudy České republiky. Z ustanovení § 5 a 6 zákona č. 589/1992 Sb. přitom dnes, stejně jako dříve, neplyne, že by pro zahrnutí příjmu do vyměřovacího základu měl být určující moment jeho zúčtování zaměstnavatelem. Slovy Ústavního soudu by i v případě stěžovatele mělo platit, že „*by bylo absurdní a především nespravedlivé, aby se mu [nezákonně odpíraný a teprve na základě úspěchu v soudním sporu dodatečně vyplacený doplatek ke služebnímu příjmu] neprojevil v jeho osobním vyměřovacím základu pro výpočet starobního důchodu*.“ V nyní posuzovaném případě sice nejde přísně vzato o „*náhradu mzdy, platu nebo jiného příjmu ..., která náleží na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody*“ (§ 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. v platném a účinném znění), avšak ve světle závěrů plynoucích z citovaného náleží Ústavního soudu a s uplatněním argumentace *a minori ad maius* (od menšího k většímu), resp. argumentu *a simili* (podobnosti) nelze učinit jiný závěr, než že má-li být takto nakládáno s náhradou mzdy, musí být stejně naloženo i s doplatkem služebního příjmu přiznaným přímo rozhodnutím služebního orgánu, který k tomu byl zavázán pravomocným rozsudkem správního soudu.

[16] Stěžovatel však přesto nemohl být v řízení před krajským soudem ve smyslu výše uvedeného právního názoru úspěšný proto, že žalovaný o jeho starobním důchodu rozhodoval dříve, než byl stěžovateli přiznán a zúčtován sporný doplatek služebního příjmu. Ve správním soudnictví totiž platí, že soud při přezkoumávání správního rozhodnutí vychází „*ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“ (§ 75 odst. 1 s. ř. s.); později nastalé skutkové okolnosti, tedy přiznání a vyplacení doplatku služebního příjmu, žalovaný správní orgán ani krajský soud proto zohlednit nemohly. V tomto ohledu je správný závěr krajského soudu, že evidenční listy důchodového pojištění, které žalovaný použil jako podklad

pro své rozhodování, v té době věrně odrážely výši příjmů, jež byly stěžovateli v daném období (resp. k danému období) zúčtovány, a že nemohly zohlednit příjmy, jež mu byly doplaceny později. Na věci nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel setrval již v průběhu řízení o své žádosti o starobní důchod tvrdil, že byl nezákonně na služebním příjmu zkrácen.

[17] Správný je závěr krajského soudu i co do otázky přerušení řízení před správním orgánem. Stěžovatel uplatnil žádost o starobní důchod 26. srpna 2013. Přerušení řízení nejen že nenavrhl (resp. učinil tak až v námitkovém řízení), ale správní orgán řízení ani přerušit nemohl; zvláštní ustanovení o řízení ve věcech důchodového pojištění totiž obsahují komplexní a zvláštní úpravu přerušení řízení v § 83b zákona č. 582/1991 Sb. Mimo uvedené situace správní orgán musí - už s ohledem na povahu dávky, o níž se rozhoduje, a na existenční závislost žadatele na jejím poskytování - v řízení bez průtahů rozhodnout (§ 85a odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovanému je v tomto ohledu nutno přisvědčit, že s řízením o důchodové dávce nelze srovnávat řízení o odchodném nebo o výsluhovém příspěvku, neboť ta se řídí jinými procesními předpisy, jež i otázku přerušení řízení upravují odlišně (zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve spojení s § 64 správního řádu).

[18] Předpokladem pro dodatečné zohlednění doplatku služebního příjmu ve výši starobního důchodu je tedy řízení o změně důchodu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. na základě skutečnosti, že stěžovateli byl rozhodnutím ze dne 18. srpna 2014 přiznán a vyplacen doplatek služebního příjmu vztahující se k letům 2007-2009. Přezkum takového řízení a rozhodnutí v něm vydaného však předmětem řízení před krajským soudem, resp. před Nejvyšším správním soudem nebyl. Není ani známo, že by takové řízení bylo zahájeno.

[19] Nedůvodná je též kasační námitka, že stěžovateli nebyla v řízení před správním orgánem dána možnost seznámit se předem se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Jak správně poznamenal žalovaný, v řízení ve věcech důchodového pojištění se ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí nepoužije (§ 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.). Stěžovatel má pravdu v tom, že tuto námitku uplatnil již v žalobě a že se k ní krajský soud nijak nevyjádřil, z výše uvedeného je však zřejmé, že s ní nemohl uspět. Rušit rozsudek krajského soudu jen z důvodu, že se o ní v odůvodnění svého rozsudku opomněl zmínit, by bylo ze strany Nejvyššího správního soudu přepjatým formalismem, neboť krajský soud by v novém rozsudku rozhodl naprosto stejně, toliko s doplněním odkazu na § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. Krom toho, stěžovatel tuto námitku vznesl ve vztahu k řízení, jež předcházelo vydání správního rozhodnutí ze dne 2. prosince 2013. Proti tomuto rozhodnutí vznesl námitky, o nichž žalovaný rozhodl napadeným správním rozhodnutím, přitom v námitkách se mohl ke všem podkladům, z nichž správní orgán původně vycházel, vyjádřit. Řízení tvoří jeden celek a v námitkách v tomto směru nezaznělo nic, co by bylo možno zohlednit, případně napravit rozhodnutím o námitkách, jež stěžovatel napadl správní žalobou. Z tohoto pohledu šlo o účelové žalobní tvrzení, jež nemohlo být úspěšné.

[20] Kasační námitka, že se krajský soud nevypořádal s důkazními návrhy stěžovatele, je taktéž nedůvodná, neboť stěžovatel zůstal jen u tohoto povšechného tvrzení a neoznačil konkrétně, jaké jeho důkazní návrhy byly krajským soudem opomenuty. Důvodná není ani námitka, že vzhledem k přerušení řízení před krajským soudem stěžovatel očekával, že krajský soud zohlední výsledek řízení o doplatku služebního příjmu, kvůli němuž krajský soud řízení přerušoval. Jakkoli přerušení řízení před krajským soudem mohlo ve stěžovateli vyvolat jistou naději, je zřejmé, že to byla naděje neodůvodněná. Zpětně nahlíženo totiž, s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s., bylo přerušení řízení ze strany krajského soudu veskrze zbytečným a ne zcela promyšleným krokem, jenž však napadený rozsudek nezákonným nečiní a nepředstavuje ani vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

IV.
Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně, byť nad rámec nutného odůvodnění vyslovil ne zcela správné právní závěry, jež Nejvyšší správní soud tímto rozsudkem korigoval. Bez ohledu na tuto skutečnost Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu jako nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci procesní úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný procesní úspěch, nemá však na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo, neboť jde o věc důchodového pojištění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu